

– Stovėk labai ramiai, – sušnibždėjo Olivija Snaigei, joms slepiantis už marmurinės skrendančio vienaragio statulos.

– Ar jau einam? – nekantriai paklausė Snaigė.

Gruodžio oras buvo labai šaltas, todėl vienaragės iškvėptas oras kilo aukštyn lediniais debesėliais.

– Dar ne, – atsakė Olivija, nenuleisdama žalių akių nuo Izabelės, einančios sargybą prie obels, kuri, žaidžiant liestynes, buvo mergaičių atramos taškas. – Turime palaukti, kol Izabelė ir Debesis neteks budrumo, – ji greitai prispaudė ranką sau prie burnos. – Oi, ne! Regis, aš tuoj... *Aaaaaapčiiii!*

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Štai kur jos! – sušuko Izabelė.

– Pirmyn, Snaige! – paragino Olivija.

Vienaragė šoko iš už statulos, saulės šviesoje sublizgo auksinės ir mėlynos žvaigždės, puošiančios jos baltą kailiuką. Snaigė pasileido prie obels, vikriai išsisukdama nuo Debesies. Snaigėi iš visų jėgų stengiantis pasiekti atramos tašką, raudoni

Olivijos plaukai plaukstėsi už nugaros. Tačiau iš dešinės atšuoliavo Skarletė su Liepsna, kurios šia-

Olivija ir Snaigė

me žaidime irgi buvo gaudytojos. Skarletė ištiesė ranką. Snaigė mėgino pasprukti nuo Liepsnos, bet šioji buvo viena eikliausių vienaragių akademijoje, ir Skarletei pavyko paliesti Olivijos ranką.

– Pagavau!

Izabelė linksmi sušuko:

– Šaunuolė, Skarlete!

– Atleisk, Snaige, – atsiprašė Olivija, kai jos sustojo.

– Nesvarbu, – sužvengė Snaigė, purtydama ilgus karčius. – Juk smagu ir gaudyti, ir slėptis!

Izabelė apsidairė.

– Pasirodykite, kad ir kur esate! – sušuko ji trimis draugėms, kurios vis dar slėpėsi.

Už rožių kero Olivija pastebėjo spalvotus karčius.

– Štai ten Sofija su Vaivorykste! – sušuko ji. – Gaudykime jas!

Žaidimas tęsėsi, kol visos mergaitės iš Safyrų kambario buvo sugautos.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Man reikia pailsėti! – vėduodamasi veidą pasakė Olivija.

– Ir man, – pritarė Leila, atjojusi ant Šokėjo.

– Pažaiskime dar truputį, praaašau, – meldė Skarletė. – Tai mūsų paskutinis savaitgalis prieš baigiamąją puotą. Kitą savaitę nebus laiko žaisti, o paskui keliausime namo.

Šešios mergaitės iš Safyrų kambario atsiduso. Beveik lygiai prieš metus jos pradėjo mokytis akademijoje ir kiekviena gavo po vienaragį, su kuriuo reikėjo susidraugauti ir užmegzti ryšį. Nuo tada jos kartu patyrė daugybę jaudinančių nuotykių.

– Bus labai keista daugiau čia nesimokyti, – ištarė Eiva, ilgesingai žvalgydamasi aplinkui.

– O aš liksiu mokytis, – pasakė Olivija. – Snai-gė dar neatrado savo stebuklingųjų galių ir mu-dvi neužmegzėme ryšio, todėl man neleis baigti akademijos.

Užmegztas ryšys liudijo apie pačią glaudžiausią draugystę. Kai mokinys ir jo vienara-

Olivija ir Snaigė

gis užmegzdavo ryšį, vaiko plaukų sruoga nusidažydavo tokia pačia spalva kaip jo vienaragio karčiai. Tai reiškė, kad jiedu visam gyvenimui tapo draugais. Nuo tos akimirkos abu privalėjo ginti Vienaragių salą – nuostabų kraštą, kuriame jie visi gyveno. Olivijos draugių plaukus puošė įvairių spalvų sruogos: Sofijos buvo margaspalvės kaip Vaivorykštės karčiai, Eivos – purpurinės, Izabelės – melsvai sidabriškos, Skarletės – rausvai auksinės, o Leilos, kuri visai neseniai užmezgė ryšį su Šokėju, sruoga mirgėjo tamsiai mėlynomis, oranžinėmis ir rožinėmis gijomis.

Olivija palietė savo raudonus plaukus, ji troško juose turėti mėlyną ir auksinę sruogą, derančią su Snaigės karčiais. Tarsi pajutusi mergaitės liūdesį, Snaigė atsigrižo ir bakstelėjo nosimi jai į koją.

– Mes greitai užmegsime ryšį, – pasakė ji Olivijai. – Iki mokslo metų pabaigos dar liko laiko.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Taip, net dešimt dienų! – pritarė Sofija. – Padėsime tau atskleisti stebuklingas Snaigės galias, kad visos kartu baigtume mokyklą.

– Nepaliksime tavęs su tomis siaubūnėmis Valentina, Delija ir Hiacinta, – patvirtino Skarletė. – Jos irgi dar neužmezgė ryšio su savo vienaragiais.

Olivija pajuto, kaip širdį užlieja malonus virpulis. Jos draugės pačios geriausios, jei kas ir gali padėti, tai tik jos!

– Ačiū. Tačiau nieko blogo nenutiks, jei nebaigsiu mokyklos kartu su jumis. Sausio mėnesį čia pradės mokytis mano jaunesnė sesutė Matilda, todėl būsiu ne viena.

– Tu *baigsi* mokyklą, – pareiškė Izabelė. – Ir mes nuolat susitiksimė. Žinau, gyvename toli viena nuo kitos, bet galime likti nakvynės. Mano kambarys mažytis, bet toje salos dalyje taip šilta, kad galėsime nakvoti lauke hama kuose.

Olivija ir Snaigē

– Mano kambarys irgi mažas, bet, kai pas mane svečiuojasi draugės, tėtis leidžia mums įsikurti viename iš tuščių šiltnamių, – tarė Eiva, kurios tėvai turėjo medelyną.

Visoms pasakojant apie savo namus ir kaip joms būna smagu susispaudus leisti naktis su

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

draugėmis, Olivija pasijuto nejaukiai. Ji turėjo paslaptį, kurios dar neatskleidė bičiulėms, nors pažinojo jas beveik metus. Olivijos namai priminė rūmus, juose buvo dvylika miegamųjų, baseinas po stogu, negana to – teniso kortai lauke ir ežeras. Nors Olivijos tėvai buvo turtingi, jie nelapino savo dviejų dukterų, nes tikėjo, kad viską galima pasiekti tik sunkiu darbu. Abu Olivijos tėvai dirbo ir reikalavo, kad dukterys prisidėtų prie namų ruošos: susitvarkytų kambarius ir suplautų indus.

Olivija nepasakojo kitoms mergaitėms apie savo namus ir šeimą. Pirmą kartą susitikusi kambario draugės ji to nepaminėjo, nes nenorėjo pasirodyti pagyrūnė, o paskui tapo tarsi per vėlu pasakoti, ir galiausiai tai liko Olivijos paslaptis. Kai kuri nors mergaitė paklausdavo apie namus, Olivija tiesiog pakeisdavo temą. Taip atrodė paprasčiau, bet kilns bėdų, jei draugės norės pas ją pasisvečiuoti.

Olivija ir Snaigė

– Olivija, o kokie tavo namai? – smalsiai pasiteiravo Izabelė. – Kur nakvosime, kai lankysimės pas tave?

Olivija prisivertė nusijuokti.

– Pirma sužinokime, ar man pavyks baigti mokyklą. Dabar ruošiuosi į arklides. Pažadėjau Snaigėi pasimokyti, kad per baigiamąją puotą jai į karčius ir uodegą galėčiau įpinti vaivorykštinius kaspinus. Tiesa, Snaigė?

Snaigė nuslėpė nuostabą.

– Tiesa, – pritarė ji.

Olivija paglostė Snaigėi kaklą, ji jautėsi dėkinga, kad vienaragė patvirtino jos pramaną.

– Josiu kartu, – pasisiūlė Leila. – Man labai patinka pinti Šokėjui karčius, be to, galėsi daugiau papasakoti apie savo šeimą. Net nežinojau, kad turi jaunesnę sesutę, – ji nusišypsojo draugei. – Nors, regis, niekada ir neklausiau.

Olivijai suvirpėjo širdis. Per kelis pastaruosius mėnesius ji artimai susibičiuliavo su santūria ir

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

protinga Leila, bet Olivija niekam nenorėjo pasakoti apie savo šeimą.

– Atleisk, Leila. Bet ar nepyksi, jei mudvi su Snaige grįšime į arklides vienos?

Leila sumirksėjo.

– Ak, gerai.

– Norėčiau daugiau laiko praleisti su savo vienarage. Gal tai padės mums užmegzti ryšį, – skubiai paaiškino Olivija.

Leila pritariamai linktelėjo, bet jodama šalin Olivija pasijuto kalta, nes matė, kad draugė liko įskaudinta. Olivija nė žodžio neištarė Snaigei. Vienaragė palaukė, kol jos liko vienos, o tada atsigrįžusi dirstelėjo į savo raitelę.

– Kas nutiko?

– Jaučiuosi siaubingai, nes ką tik įskaudinau Leilą, bet nenorėjau, kad ji klausinėtų apie šeimą. Ak, Snaige, ką reikės daryti, jei kitais metais mergaitės norės pasisvečiuoti mano namuose?

Olivija ir Snaigė

Snaigė buvo vienintelė, kuri žinojo tiesą apie Olivijos namus.

– Ar negalėtum tiesiog papasakoti joms apie savo tėvus? Esu tikra, kad jų elgesys su tavimi nė kiek nepasikeis.

– Bet taip gali nutikti! – prieštaravo Olivija. – Tik pažvelk, kaip mano bičiulės šaiposi iš Valentinos, – ji prisiminė pasipūtėlę iš Smaragdų kambario. – Jos šeima labai turtinga, ir visi nekenčia Valentinos.

– Tik todėl, kad ji išlepinta ir bjauri, – paaiškino Snaigė. – Tu visai kitokia. Turėtum pasakyti draugėms tiesą.

Olivija dvejojo. Net jei Snaigė teisi ir kitos mergaitės jos nesmerks, niekaip neištrinsi to, kad ji ištisus metus slapukavo. Bičiulėms tai visai nepatiks. Ne, Olivija nerizikuos. Ji neišvertų, jei mergaitės nutartų su ja nebedraugauti.

– Pakalbėkime apie ką nors kita, – sumurmėjo ji.

– Bet...

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Ne! – Olivija nutraukė vienaragę. – Be to, turi man pažadėti, kad niekam nieko nepasakosi.

– Aišku, nepasakosiu, – apstulbusi pažadėjo Snaigė. – Nedarysiu nieko, kas galėtų tave nu-
liūdinti.

Olivija lengviau atsiduso pamačiusi, kad jos prijojo arklides.

– Aaak, kaip čia šilta ir jauku, – atsiduso ji, vesdamasi Snaigę į vidų.

Pro šalį nubildėjo vežimėlis su kibiru dangišku uogų. Olivija pastvėrė iš jo saują uogų ir pasiūlė Snaigei.

